

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatele **L. M.**, zastoupeného Mgr. Petrem Miketou, advokátem se sídlem v Ostravě 10, Jaklovecká 18, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 10. 2006, č. j. 65 Az 148/2005 – 19,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **ne má** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci stěžovatele, Mgr. Petru Miketovi, advokátovi se sídlem v Ostravě 10, Jaklovecká 18, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 4800 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhal zrušení v záhlaví označeného pravomocného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), jímž byla podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 9. 5. 2005, č. j. OAM-694/VL-07-08-2005, kterým mu nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, a kterým bylo současně rozhodnuto, že se na něho nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona azylu.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení

odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V kasační stížnosti však stěžovatel uplatnil toliko kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. Předně namítl, že krajský soud posoudil jeho případ v rozporu s platným právem, neboť z důkazů, které byly provedeny, vyplývá, že osvědčil důvody udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a rozhodnutí krajského soudu tak spočívá na nesprávném posouzení právní otázky. Dále uvedl, že v daném případě nebyla dostatečně zjištěna politicko-bezpečnostní situace v Gruzii s tím, že pokud by Gruzii neopustil, byl by usmrčen, a to ze strany osob, které chtěli pomstít policistu, kterého usmrtil. Nadto ve své kasační stížnosti poukázal také na to, že má reálnou obavu z nuceného opuštění České republiky a následného odjezdu do Gruzie, kde mu hrozí vážné pronásledování z politických důvodů. Současně napadl rozhodnutí krajského soudu jako nedostatečné ve vztahu k neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Závěrem v této souvislosti připomněl obsah zpráv o situaci v zemi původu s tím, že se dopustil trestného činu vůči představiteli státní moci a (přesto, že byl pro spáchání shora uvedeného trestného činu odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody, který vykonal v délce 8 let) lze reálně předpokládat, že mu hrozí fyzická likvidace, neboť orgány státní moci v Gruzii nebudou schopny jeho život ochránit.

S ohledem na uvedené se stěžovatel domnívá, že správní orgán nepostupoval správně a pokud krajský soud jeho rozhodnutí přesto potvrdil, je napadený rozsudek nesprávný. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil zpět k dalšímu řízení.

K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že ohrožení stěžovatele v zemi původu spočívá v útocích soukromých osob (příbuzných a známých policisty, kterého stěžovatel při jejich vzájemné potyčce zabil) a v tomto ohledu poukazuje na svoji předchozí judikaturu ve vztahu k atakům ze strany soukromých osob, zejména rozsudky ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51, a ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 - 49, www.nssoud.cz, které konstatovaly, že skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, pokud problémy se soukromými osobami nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy pronásledováním z důvodu rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávané politické názory. Z další judikatury Nejvyššího správního soudu k jednání soukromých osob lze s přihlédnutím

k dané věci připomenout ještě rozsudky ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36, a ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, www.nssoud.cz, z nichž vyplývá, že skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromých osob, nelze za situace, kdy politický systém v zemi původu dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti nebyly v řízení vyvráceny, považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu.

Co se týče rozsahu zjišťování skutkového stavu a politicko-bezpečnostní situace v zemi původu, včetně okolností azylově relevantních, ze strany správního orgánu, v tomto směru Nejvyšší správní soud odkazuje rovněž již na svou ustálenou judikaturu, podle které má správní orgán povinnost zjistit skutečný stav věci pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu azylového řízení uvedl (srov. především rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, www.nssoud.cz).

Pokud jde o stěžovatelem namítanou nedostatečnost rozhodnutí krajského soudu ohledně neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu, připomíná Nejvyšší správní soud, že smysl institutu humanitárního azylu spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. V daném případě však žádný z těchto předvídaných ani jiných případů nebyl zjištěn a ani nebyl stěžovatelem během předmětného řízení tvrzen, čemuž odpovídá i posouzení této otázky správním orgánem, resp. krajským soudem, jež je omezeno pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (viz rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55, www.nssoud.cz).

Závěrem, ohledně námítky stěžovatele týkající se toho, zda mu v Gruzii hrozí vážné nebezpečí z politických důvodů, Nejvyšší správní soud podotýká, že tato námitka byla uplatněna až poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí krajského soudu, a proto tvoří nepřijatelné novum ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s., ke kterému se nepřihlíží.

Ve světle shora uvedeného tak dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že krajský soud se v napadeném rozsudku nikterak neodchyluje od shora uvedené judikatury, která je jednotná a ustálená a poskytuje dostatečnou odpověď na námítky uplatněné v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji shledal ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Stěžovatel podal návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s. O tomto návrhu Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť kasační stížnost ve věcech azylových je odkladným účinkem vybavena ex lege (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. V předmětné věci proto Nejvyšší správní soud ustanovenému zástupci – advokátu Mgr. Petru Miketovi – přiznal náklady spočívající v odměně za dva úkony právní služby v částce 4200 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] a v náhradě hotových výdajů v částce 600 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem tedy 4800 Kč. Tato částka bude zaplacená z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce stěžovatele do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. října 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu